

Em dic Júlia

Anaves sovint a les xerrades, conferències i presentacions de llibres que feien a la biblioteca central de la teva ciutat. Hi anaves sola. Arribaves uns minuts abans per poder trobar seient, sempre a la segona fila. Treballaves –de fet, encara hi treballaves– en un despatx d’una multinacional alimentària, però, si algú t’hagués preguntat quin era el teu ofici, segur que hauries dit: “Escoltar”. Quan finalitzava l’acte, els assistents s’aixecaven i feien grupets de dues, tres o quatre persones, i es posaven a xerrar. Quan ja marxaves, t’arribaven frases i comentaris d’algun d’aquests grupets, i vas corroborar que els seus integrants eren un grapat d’egos competint per veure qui deia la frase més enginyosa. O es vanagloriaven dels seus coneixements en no sé què, usant arguments grandiloqüents i buits de contingut. “Xerrameca barata”, pensaves. Per això, quan s’acabava l’acte, t’aixecaves de la cadira de la segona fila i anaves cap a la porta de sortida, esquivant els grupets que s’entossudien a posar-se enmig del passadís.

Un dia vas anar a la presentació d’un poemari d’una poetessa de la comarca. Quan et vas aixecar per anar cap a la sortida, un cos et va interceptar el pas. Era una cara somrient que et va dir: “Hola! Què t’ha semblat?”. Primer et vas bloquejar, però de seguida vas dir, amb una veueta imperceptible: “Perdoni, tinc pressa.” La cara somrient es va apartar i tu, per fi, vas arribar fins al final del passadís, vas agafar el mànec de la porta, vas empènyer i vas sortir al carrer. A fora, l’aire era fred i et vas revifar una mica. No entenies res: “Què m’ha passat? Per què li interessa la meva opinió? Potser em coneix i jo no el conec?”, pensaves.

Margarida Ponsatí

Professora Núria Martí Constans

El relat breu a través dels sentits. Taller de creació i anàlisi de textos

Palafrugell – novembre 24

Al cap d'uns dies, va haver-hi una altra presentació. Era de l'autor d'un llibre de contes infantils. Et vas asseure, com sempre, a la segona fila, però aquesta vegada estaves força inquieta. Sovint miraves cap enrere, cercant una cara somrient, fins que la vas trobar entre cares estressades de mames amb nens endormiscats. T'estava mirant. De seguida, vas abaixar la mirada, la cara cap endavant, disposada a escoltar el conferenciant. Però aquesta vegada vas ser incapaç de seguir els raonaments de l'autor. El senties, però no el podies escoltar: el teu cap no t'ho permetia, entretingut com estava, pensant què passaria després. Quan va acabar l'acte i vas anar en direcció a la porta de sortida, et vas tornar a trobar amb els seus ulls, i aquesta vegada no vas fugir.

“Em dic Júlia”. A poc a poc i sense presses, vas espolsar les teves pors i vas poder confiar-hi. Va costar unes quantes presentacions de llibres, però era el temps que necessitaves, ni més ni menys. I sí, vas fer allò que detestaves tant. Perquè estaves en un d'aquests grupets que es formaven en acabar l'acte. De fet, esperaves que arribés aquest moment, per construir el teu grupet de dos, ple de mirades còmplices i de cares somrients.

Margarida Ponsatí